

Приказката на Червената шапчица

Първа сцена

Песен за Ч.Ш. /МУЗИКА/

Реки, дървета, горски птички
приятели със мен са всички,
и всички, всички ме обичат,
защото съм добро момиче.
В кошничката има питка
и сладка плодова напитка
на мойта бабичка добра
цветя най-хубави набрах.

Разказвач: Хубава песничка, нали деца? А познавате ли момиченцето, което си я пее? Да, не? Е добре, сега аз ще ви запозная, а после ще ви разкажа всички онези много интересни, малко страшни и весели неща, които се случиха с нея. Може би вие ще я обикнете завинаги. Искате ли да я чуете? Чудесно!

Добър ден, малка приятелко! Отдавна не си идвала при нас и затова много деца не те познават. Ще им кажеш ли коя си?

Ч.Ш. Разбира се. нека да се запознаем. Аз съм Червената шапчица. **/МУЗИКА/**

Песен: Червена шапчица, червена, от приказка добра родена
с пъстра кошничка в ръката, така ме знаят вред децата.
Червена шапчица ми казват, червена шапчица, червена
и мойта приказка разказват навред по цялата вселена.

Разказвач: И така, живяло някога това малко момиченце в едно селце заедно с баща си и майка си. Те го обичали безкрайно не само защото било толкова хубаво, че на света нямало по-хубаво от него, а и защото било много добро и послушно дете. Момиченцето имало баба. Нейната къщичка била далеч накрая на другото село до самата гора. А ако знаете как бабата обичала своята внучка! Вечер, като седяла самичка до огъня, старата жена плетяла нови чорапки, а когато отидела при тях на гости цели часове разказвала на детето най-хубавите приказки. Тогава тя не се казвала Червената шапчица, това свое име тя получила на един празник... почакайте, почакайте нека си спомня... Слушайте...

Майката: Днес е твоят рожден ден, мое момиченце, и аз съм ти приготвила една хубава плодова торта.

Ч.Ш.: толкова се радвам! Значи аз вече ставам голяма, нали мамо?

Майката: Разбира се, мое послушно дете!

Бащата: Виж! Оплетох кошничка за тебе, дъще. С нея ще береш гъби и ягоди, ще носиш цветя за баба си, когато и отиваш на гости.

Ч.Ш.: Каква е пъстра, весела! Благодаря ти, татенце!

Бабата: А ето и моят подарък за рождения ти ден, внуче. Да видим дали ще ти хареса? Уших ти една червена шапчица.

Ч.Ш.: Ах, колко е хубава! Мила бабке!

Бабата: Дай да ти я сложа на главата да видим как ще ти прилича. Очите сини, косата тъмна, а шапчицата като някакво цвете.

Бащата: Хубав подарък ти е донесла баба ти, дъще.

Ч.Ш.: Добрата ми баба, каква хубава червена шапчица ми подари!

Майката: О, колко си хубава, ще те наричаме Червената шапчица! Искаш ли?

Ч.Ш.: Искам. /МУЗИКА/

Песен: Червена шапчица, червена, със песен винаги засмена
Така я знаем вече всички: Цветя, дървета, горски птички
Цветя, дървета, горски птички, приятели са с нея всички
и всички, всички я обичат, защото е добро момиче.

Разказвач: И наистина, скоро и децата, и възрастните, и животните, и птичките започнали да я наричат Червената шапчица. Чуйте сами:

Майката: Слушай, моя малка Червена шапчице. Снощи дърварите, като се прибираха от гората, ми казаха, че баба ти била болна. Трябва да отидеш и да я видиш как е и да и занесеш една топла питка, Гърненце масло и малко сиренце.

Ч.Ш.: Добре, мамичко, ще и занеса каквото си и приготвила и ще я целуна от теб.

Майката: Ето ти кошничката и върви. Само не минавай през гората. Другият път е по-дълъг, но в полето работят хора и няма да те е страх.

Ч.Ш.: Добре, мамо Довиждане.

Майката: Довиждане, Червена шапчице! /МУЗИКА/

Втора сцена

Песен: Червена шапчица, червена, от приказка добра родена
с пъстра кошничка в ръката, така ме знаят вред децата.
Червена шапчица ми казват, червена шапчица, червена /ЗАТИХВА/
и мойта приказка разказват навред по цялата вселена.

Разказвач: Виждате ли, деца, как бърза Червената шапчица към болната си баба? И скок подскок от крак на крак тя сякаш не стъпва по земята, а лети.

Песен: Червена шапчица, червена, със песен винаги засмена
Така я знаем вече всички: Цветя, дървета, горски птички
Цветя, дървета, горски птички, приятели са с нея всички
и всички, всички я обичат, защото е добро момиче.

Разказвач: Но какво става? Момиченцето изглежда забрави какво каза майка му и ще мине през гората. Не, не, не може да бъде! Червената шапчица е толкова послушно дете. И все пак ето тя тръгва по горската пътека. Скоро дърветата съвсем ще я закрият от очите ни. Хайде и ние да тръгнем след нея да видим какво ще се случи! /МУЗИКА/

Ч.Ш.: Разбира се ще мина през гората. Аз не се страхувам от нея. Тук имам толкова много приятели: И птичките, и цветята, и животните.

Колко е тихо! Ето и гъбка, и още една, и още и още... Ще набера на баба да си направи чорбица.

Хей, красива пеперудке!

Пеперудка: Добре дошла при нас, Червена шапчице!

Ч.Ш.: Здравей, пеперудке!

Пеперудка: Хайде да се гоним.

Ч.Ш.: Ако те стигна, ще те заведа при баба да те види.

Пеперудка: Добре, гони ме.

Ч.Ш.: Гони ме...

Гарван: Га, га, га здравей, Червена шапчице, здравей! Къде си тръгнала с тази кошничка?

Ч.Ш.: Здравей, драги гарване! Отивам при баба. Тя е болна и мама и изпраща топла питка, сиренце и масълце.

Гарван: Га, сиренце ли казваш? Отдавна не съм вкусвал сиренце. Га!

Ч.Ш.: Искаш ли да те почерпя? Заповядай! Сигурно ще ти хареса!

Гарван: Га! Благодаря ти! Нямахше нужда! А-а, идва някой. Извинявай, ще хвъркна на дървото.

Лисана: О, добра среща, червена шапчице!

Ч.Ш.: Добре дошла, Лисанке!

Лисана: О-откъде мирише тъй приятно? Я виж ти какво държи в човката си гарванът на клона?

О, добър ден, мили Гарване! Ах, колко си хубав! Не, не, хубав е малко, ти си очарователен!

Приятелю не зная какво държиш в човката си, но то явно ти пречи да покажеш цялата си прелест. Защото ако гласът ти е тъй-звучен, както са блестящи перата ти, тогава наистина в

цялата гора ти си най-достоеен за възхищение! Запей, драги, запей да чуя музиката на гласа ти!

Ч.Ш.: Недей!

Гарван: Га, га...Изтървах си сиренцето!

Ч.Ш.: Хвана се на въдицата и!

Лисана: Чудесно беше сиренцето, чудесно! Довиждане, хубавецо Гарване!

Ч.Ш.: Татко ми е казал, че ласкателите дрънкат хубави приказки и сипят похвали само когато имат някаква полза от тях. Ти не знаеш ли?

Гарван: Га! Друг път ще държи здраво затворена човката си. Добър урок ми даде Лисана. Няма да го забравя. Га, га, благодаря ти, Червена шапчице, довиждане.

Ч.Ш.: Довиждане/**МУЗИКА**/

Ето най-послед полянката с цветята! Здравейте, мили цветенца!

Цветята: Здравей, Червена шапчице!

Ч.Ш.: Колко сте красиви! Как хубаво миришете! Мога ли да поседна сред вас и да послушам песните ви?

Цветята: Много ще ни е приятно, заповядай! **/МУЗИКА/**

Песен: Ние сме горски цветя, идваме с пролетта.

По всяка полянка и връх носи се нашият дъх.

Червени, сини, бели чела по тях сме свели,

под храсти или стволи цъфтиме ний на воля.

Ч.Ш.: А може ли да направя букетче от вас и да го занеса на моята баба? Тя много ви обича и вие ще и помогнете да оздравее по-бързо.

Цветята: Разбира се, Червена шапчице, ще дойдем с теб. Само няма да забравиш да ни натопиш в студена водица, така дълго ще можем да се усмихваме на добрата ти баба. Откъсни си онези от нас, които най-много ти харесват.

Ч.Ш.: Благодаря ви! Ето камбанки, няколко маргаритки, а тук са се сгушили незабравки, намерих си и един божур- червен като моята шапчица. Колко ще ви се зарадва баба? Довиждане, довиждане, мили цветенца!
Цветята: Довиждане, добро момиченце!

Трета сцена

Песен на Вълка:

Ам, ам, ам, бродя из гората сам,
аз съм Кумчо вълчо страшен де където мина плаша.
Ам, ам, ам, глад ме гони най-голям
и докъдето плячка чакам с острите си зъби тракам (трак трак)
Ам, ам, ам, нещо вкусно търся пак, ам, ам, ам,
на Червена шапчица мирише трябва нещо пак да ям.
Да ям!

Вълкът: Как се казваш, момиченце?

Ч.Ш.: Казвам се Червената шапчица. Добър ден!

Вълкът: А-у, добър ден!

Ч.Ш.: Нали оттук дето секат дърварите минава пътят за селото?

Вълкът: А-у, да! Ти къде отиваш?

Ч.Ш.: Отивам да видя болната си баба. И да и занеса тази питка, гърненце с масълце и малко сиренце, които мама и изпраца.

Вълкът: А къде живее баба ти? А-У! Далече ли е?

Ч.Ш.: Доста далече, чак зад воденицата, дето се вижда ей там долу. Първата къща край селото. Защо питате?

Вълкът: Щом е болна и аз искам да я навестя.

Ч.Ш.: Колко сте добър!

Вълкът: Добър съм. А-у! Хайде ти върви по този път край дърварите. Аз ще мина по другия, да видим кой от двамата ни ще стигне по-рано. Съгласна ли си?

Ч.Ш.: Добре, добре. Баба ще ти се зарадва и ще те нагости сигурно с палачинки.

Вълкът: А-у, ще те чакам там.

Ч.Ш.: Ида-а-а!

Сърничката: Хайде, хайде, Червена шапчице, ще закъснеем!

Ч.Ш.: За къде бързаш толкова, сърничке? Къде отиваш?

Сърничка: На надбягването.

Ч.Ш.: Какво надбягване?

Сърничка: Ама ти не знаеш ли? Аз помислих, че си дошлма в гората специално за това. Днес **Зайо** и госпожа Костенурката ще се надбягват.

Ч.Ш.: Какво? Какво приказваш, сърничке? Как така старата и бавна госпожа Костенурка ще се надбягва с пъргавия млад Зайо? Не може да бъде? Кой ли ще победи, а сърничке?

Сърничка: Разбира се- Зайо, но все пак трябва да сме там да гледаме. Ще дойдеш ли?

Ч.Ш.: Аз отивам при баба и не бива да закъснявам.

Сърничка: Не бива да изпуснеш и такова интересно състезание.

Ч.Ш.: Не знам какво да правя.

Сърничка: Решавай бързо, ще закъснеем!

Ч.Ш.: Добре, ще дойда, пък после ще тичам по пътеката до бабината къщичка. Ще стигна навреме. Води ме, сърничке. (музика)

Щъркел: Моля тишина! Мястото, което трябва да пробягат Зайо и Костенурката е установено от двата дъба до полянката с цветята и обратно. Сигнал за тръгване ще дам аз.

Зайо: Аз умея да тичам така, че карам ловджийските кучета да изплезват езици от умора, и както виждате до днес не са могли да ме настигнат. Тогава естествено бързам, но сега... Сега няма нужда да се затичам истински и пак ще победея.

Костенурка: Много приказваш, драги Зайко. Време е да започнем надбягването.

Всички: Време е. Да! Да!

Щъркел: Готови! Внимание! Госпожа Костенурката тръгна, но бавно, бавно напредва.

Ч.Ш.: Зайко, защо не тичаш? Ще те изпревари.

Зайо: Аз имам достатъчно време, мога и да си подремна, или пък да си поиграя с вас.

Ч.Ш.: Но нали искаш да стигнеш навреме? Тръгвай!

Зайо: Спокойно, Червена шапчице, спокойно! Не забравяй, че се състезавам с костенурката. Няма нужда да се притиснявам. Аз непременно ще я победея. Напредвай, напредвай госпожа Костенурке, давам ти голяма преднина!

Костенурка: Много приказваш, Зайко!

Зайо: О-хо, тук имало хубава тревичка, мога и да позакуся малко. Сърничке, ела да ми правиш компания.

Сърничката: Гледайте, гледайте, Славейт се връща.

Гарвана: Идвам да ви кажа, че госпожа Костенурката стигна до поляната и вече се връща. Ето! Ето там!

Зайо: Какво! Какво! Не може да бъде! Аз ей сега ще я надпреваря! Тичам!

Пеперудката: Не, няма да успееш. Зайо все пак тича много бързо. Може би...

Цветето: Но той едва сега тръгна!

Щъркел: Внимание, моля! Госпожа Коистенурката се задава. Още 7 стъпки, още 6, още 5...

Сърничката: Ето и Зайо идва!

Щъркел: Госпожа Костенурката прави и последната си крачка и победа!

Всички: Победа!

Зайо: Ето и аз пристигнах!

Ч.Ш.: Пристигна, но втори. Госпожа Костенурката те изпревари!

Зайо: Как може! Просто не разбирам как стана това!

Костенурката: Вярно, ти тичаш по-бързо от мене, но си лекомислен и нескромен. А за да свършим една работа както трябва и на време, не е достатъчно да бъдем само бързи, нужно е да бъдем и точни, и упорити.

Щъркел: Колко е мъдро това, което казва!

Гарван: Така е, приятелко!

Всички: Така е, колко е умна!

Ч.Ш.: О, аз пак се забавих! Баба ме чака. Поздравявам ви с победата, Госпожа Костенурке! Довиждане, Зайко, Довиждане на всички!

Четвърта сцена

(Музиката на песента на Червената шапчица)

Бабата: (песен) /МУЗИКА/

Изпредох вълната, памука, какво сега да правя тука.
Напредох няколко вретена за мойта шапчица червена.
Но какво, какво се случи, та се бави мойто внуче/2
Аз прежда мека ще пресуча за моето красиво внуче,
красиво още и добро, на баба злато и сребро.
Нещо лошо ли се случи, та го няма мойто внуче!

Вълкът: А-у! Сигурно това е къщичката? Я за всеки случай да погледна през прозореца дали е сама старицата. А-у, лежи в леглото, нали е болна. Сега ще се хвърля отгоре и и ще я глътна. А-у, три дена не съм ял и умирам от глад. Хайде, няма защо да се бавя.

Бабата: Кой чука?

Вълкът: Аз съм твоята внучка Червената шапчица. Нося ти питка, гърненце с масло и сиренце. Мама ти ги изпраща.

Бабата: Ти ли си, моето момиченце? Най-сетне! Хайде, влез, влез! Дръпни връвчицата, резето само ще се вдигне.

Вълкът: А-у! Сега най-сетне ще хапна. (Музика)

Бабата: Добри хора, лош вълк влезе в стаята ми! Помощ!

Вълкът: Не викай, гладен съм! Ще те изям! (музика) О-ох! Налапах бабата. Добре ми дойде. Сега ще си почина малко и Червената шапчица ще схрускам. (музика)

Песен на Червената шапчица.(1)-музика

Вълкът: Иде! Бързо! Първо ще се преоблека като бабата. Ето нощницата на леглото. От тази кърпа ще си направя компрес за гърлото-така, нали е болна. Това са очилата – и тях наместих горе-долу. Важното е да не се изплаши, да не се развика, да не трябва да я гоня. Хайде сега в леглото и готово. А-у, как ще я излапам! Кой чука?

Ч.Ш.: Аз съм, бабо! Твоята внучка Червената шапчица! Нося ти питка, гърненце с масло и сирене. Мама ти ги изпраща.

Вълкът: Ти ли си, мое сладко внуче? Хайде, влез, влез! Дръпни връвчицата, резето само ще се вдигне.

Ч.Ш.: Добър ден, мила бабо!

Вълкът: Защо ме гледаш тъй, Червена шапчице? Сложи кошницата си на масата и ела да те помилвам.

Ч.Ш.: Бабо, защо са ти толкова големи ръцете?

Вълкът: За да те прегръщам по-добре, детето ми!

Ч.Ш.: Бабо, защо са ти толкова големи краката?

Вълкът: За да мога да тичам по-добре, детето ми!

Ч.Ш.: Бабо, защо са ти толкова големи ушите?

Вълкът: За да чувам по-добре, детето ми!

Ч.Ш.: Бабо, защо са ти толкова големи очите?

Вълкът: За да те виждам по-добре, Червена шапчице!

Ч.Ш.: Бабо, а защо са ти толкова големи зъбите?

Вълкът: За да те изям-ам! (музика)А-у, че беше сладко? Глътнах го като черешка туй хлапе. Най-сетне се нахраних. Само, че се уморих, защо ли да не подремна в това топличко легло?

Пета сцена

Разказвач: И тук, мили деца, приказката за Червената шапчица щеше да свърши при това много тъжно както сами видяхте, ако по това време по пътеката за къщичката на бабата не се беше задал самият ловец. Той се прибираше към селото след като цял дене беше търсил из гората вълка и си пееше своята песничка.

Песен на ловеца:

С пушка във ръка аз бродя из гората и търся злия вълк.

Щом пушката се кротне към лошите животни започва бум-бум-бум, бум-бум.

Със пушка във ръка аз бродя из гората добър ловец съм аз

по кос и чуцулига аз пушката не вдигам, добър ловец съм аз, съм аз.

Разказвач: Още отдалече видял, че прозорчето на старицата не свети и си помислил: "Добрата жена е болна и сигурно няма кой да и запали лампата. Ще се отбия за малко да я навестя". Така и направил.

Ловец: Тука ли си, бабке? Идвам да те видя. Аз съм добрият ловец. А, какво е това? Вратата на къщичката е отворена, стаята разхвърляна, а в леглото хърка... а, той се е намъкнал тука и е изял добрата бабичка. Пипнах ли те най-сетне, негоднико! Откога те търся!

Разказвач: Ловецът насочил пушката си към вълка, който спял тъй дълбоко, че не го усещал. Но изведнъж си помислил, че лакомият хищник може само да е глътнал бабата и тя да е още жива. Тогава той взел едни остри ножици и вместо да стреля, започнал да разпаря големия корем на вълка. Резнал само веднъж и Червената шапчица се подаде, резнал още два-три пъти и освободеното момиченце скочило на земята. След малко и бабата се усмихнала.

Ч.Ш.: Бабо, бабке!

Бабата: Мило мое внуче!

Ч.Ш.: Ох, колко страшно беше, колко тъмно в корема на вълка!

Ловец: Важно е, че всичко свърши добре!

Ч.Ш.: Но вижте, той още хърка! Той още е жив!

Бабата: Да бягаме, да бягаме докато още не се е събудил!

Ловецът: О, не бойте се! Сега аз съм тук! Червена шапчице, я ми помогни да му напълним корема с камъни. Тогава той никога няма да може да бяга.

Разказвач: Така и направили. Момиченцето събрало бързо големи камъни от двора, донесло ги и заедно с ловеца напълнили търбуха на злия вълк. Точно тогава той се събудил. Като видял толкова хора и особено ловеца до себе си много се уплашил и хукнал да бяга. Тичал, тичал и стигнал до един кладенец. Там изведнъж усетил, че е много жаден и бързо се навел да пие вода. Камъните в корема му натезали, той се струполил в дълбокия кладенец и веднага умрял. Едва тогава нашите трима приятели се зарадвали истински. Започнали да се прегръщат и да се смеят от душа и сърце.

Ловеца: Е, честито избавление, мило момиченце!

Ч.Ш.: Благодаря ти, благодаря ти, чичо ловец!

Ловец: Честито и на тебе, мила бабичко!

Бабата: Бъди жив и здрав, добри ловецо, затова че спаси мен, старата жена и сто пъти повече за това, че върна живота на свидната ми внучка. От днес нататък ще ми бъдеш като син. Хайде сега седнете около масата да ви нагостя и да се повеселим както трябва.

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА:

Разказвач - Цветомир
Червената шапчица - Лора
Майката - Валя
Бащата - Слави
Бабата - Филипа
Пеперуди - Сибел
Гарван - Косьо
Лисана - Симона
Цветя - Николета
Вълк - Слави
Сърничка - Валя
Щъркел - Севгин
Зайо - Косьо
Костенурка - Стефани
Ловец – Косьо